

Πῶς ; νὰ πεθάνης ; νὰ χαθῆ μὲ μιάς ἢ ὡμορφιά σου ;
 Νὰ μᾶς πεθάνης κι' ἄξαφνα ἢ νηότη σου νὰ σβύσῃ ;
 Νὰ ζῆ στὸ κόσμ' ὁ ἄντρας σου χωρὶς τὴν συντροφιά σου,
 Καὶ μᾶνα τὸ παιδάκι σου ποτὲ νὰ μὴν γνωρίσῃ ;
 Νὰ μᾶς πεθάνης κι' ὄρφανὴ ν' ἀφήσῃς τὴ φίλια,
 Παρθένα ἠλιολόγνητη, πεντάμορφ' Ἰουλία ;

Τοῦ Μάν τὰ τριαντάφυλλα, τὰ λούλουδα τ' Ἀπριίλη,
 Ταιριάζει ναῦρουν σφαλίστὰ τὰ ῥόδινά σου χεῖλη ;
 Τ' ἀστέρια ποῦ φωτοβολοῦν στὸν οὐρανὸ τὸ βράδυ,
 Μοιάζει νὰ βροῦν τὰ μάτια σου σβυσμένα στὸ σκοτάδι ;
 Καὶ μοιάζει ὅταν ὅλα ζοῦν, σὺ μόνη νὰ πεθαίνης,
 Ὅλα νὰ ψάλλουν τῇ ζωῇ, καὶ μόνη νὰ σωπαίνης ;

Ἄχ, νάνοιγες τὰ μάτια σου τὰ χαροκοιμισμένα,
 Καὶ νάβλεπες τὰ δάκρυα ποῦ χύνουμε γιὰ σένα,
 Θὰ πῖστευες, δόλιας καρδιαῖς, ποῦ τέτοια δάκρυα καίνε,
 Πῶς ζωντανὴ σ' ἀγάπησαν, καὶ πῶς νεκρὰ σὲ κλαίνε....
 Ἄχ, νάνοιγες τὰ μάτια σου.... φτωχὴ μου λύρα πᾶψε !
 Δὲν ἀνασταίνοντ' οἱ νεκροὶ... τὴν πεθαμὲνὴν κλάψε....

[Μάιος 1890]

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΠΥΓΜΑΙΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ (Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ)